

Magasan repül a darú, szépen szól.

Haragszik a kisangyalom, mert nem szól.
Ne haragudj, édes rózsám sokáig,
Tiéd leszek koporsóm bezártáig.

Szépen szól a fülemile hajnalba.
Levelet ír az én babám, a barna.
Könnyes szemmel olvasom a levelet,
Csak a halál választhat el tetőled.
Ha nem szeretsz, ne írdál több levelet,
Ne temessed el az élő szívemet.

De szeretnék az erdőbe' fa lenni,
De még ott is tölgyfa nevet viselni.
Mer' a tölgyfa kék lánggal ég füst nélkül,
Az én szívem soha sincs bánat nélkül.

Sáncolják már a keszűi temetőt,
Bárcsak engem temetnének legelőbb!
Engem elől, utánam a barna babámat,
Hogy ne tartson más szeretőt magának.

Ha meghalok, nem kell nékem több szerető,
Szeretőm lesz kinn a gyászos temető.
A temető négy oldalába az van írva:
Tiéd voltam, míg kihozták a sírba.

Túl a hegyen most faragják azt a fát,
Amelyikbe az én nevem bevágják.
Látod, babám, hova vágják be a nevemet?
Úgy vágtd össze a drága szívemet.

Erdély be vagyon kerítve

Ki lehet menni belőle.
Csak egy kislány maradt benne,
Holtig fáj a szívem érte.

Fehér galamb szállt a házra,
Kedves babám, Isten áldjon.
Köszönöm a szavaidat,
Bús szívemet vigasztaltad.

Anyám, öreg édesanyám,
Mossa ki a civil ruhám,
Mossa, tegye a ládába,
Mer' holnap jövök szabadságra.

Lányok, ti keszűi lányok,
Szedjétek piros virágot,
Tegyétek a mejjetekre,
Gyertek velem a harctérre.

El is mennénk, de mi félünk,
Hogy elfoly a mi piros vérünk.
Elfoly a te piros véred
A magyar országhatárszáron.

Fődoktor úr, arra kérem,
Kösse be a sebeimet://
Mentse meg az életemet.

Kerek a te szoknyád széle,
Barna legény nézegette.
Ne nézd, legény a szoknyámat,
Másnak adtam oda számat.

Bujdosik az árva madár://
Minden erdő szélén leszáll://
Hát az olyan árva, mint én://

Hogy ne bujdokolna szegény://
Árva vagyok, mint a gólya://
Kinek nincsen pártfogója://

Édesanyám sok szép szava://
Kit fogadtam, kit nem soha://
Mégfogadnám, de már késő://

Tele van a temető árka vízzel,

Tele van a szívem keserőséggel.
Ha az Isten akarja, árássa el a vizet,
Hozza vissza a régi szeretőmet.

Menj el, babám, menj el, hogy ne lássalak,
Mert én téged nagyon megutáltalak.
Akartalak szeretni, szeretni, hogy ne tudják,
Az irigyek mindekinek megmondták.

Végig mentem a keszűi nagyutcán,

Betekintettem a rózsám ablakán.
Éppen akkor vetette meg:// az ágát,
Rozmaringgal seperte ki szobáját.

Édesanyám, hol van az a rozmaring,
Kit a babám szombat este hagyott itt?
Szedje össze, tegye vízbe://, pohárba,
Tartsa meg az esküvője napjára.

Végig mentem a keszűi temetőn,
Eszembe jutott a régi szeretőm.
Jaj, Istenem, hogy is // jutott az eszembe,
Három éve, hogy el van már temetve?

A keszűi templom előtt
Három ágú diófa nőtt.
Három ágú, hat levelű,
Az én babám de szép nevű.

Árok partján elaludtam,
Jaj, de szomorút álmodtam.
Megálmodtam azt az egyet,
Hogy a babám már nem szeret.

Szeress, babám, de nézd meg, hogy kit,
Mer' a szerelem megvakít.
Engemet is megvakított,
Örökre megszomorított.

A keszűi nagy hegy alatt
Van egy forrás a föld alatt.
Aki abból vizet iszik,
A babájától elbúcsúzik.
Én is abból vizet ittam,
A babámtól elbúcsúztam.

Tavaszi szél vizet áraszt,

Minden madár társat választ://
Hát én immár kit válasszak,
Szívet szívért kinek adjak://

Az ifjúság sólyom madár,
Addig víg, míg szabadon jár://.
Jaj, énnékem, szegénynek már,
Szívem víg örömet nem vár://

Ha én ezt így tudtam volna,
Hogy tavasszal nyílik rózsá://
Sohasem búsultam volna,

Most szívemben bú nem volna://

De én aztat nem tudhattam,
Úgy búsultam, majd meghaltam://
Búval élem világomat,
Az egész ifjúságomat://

Búsulj, rózsám, mert én sírok,
Tőled búcsúzni akarok://
Búcsúzásid rövid legyen,
Bús szívemben kárt ne tegyen://

Addig éli lány világát,
Míg szél fújja pántlikáját://
A pántlika könnyű gúnya,
Mert azt a szél könnyen fújja://
De a fátyol nehéz ruha,
Mert azt a bú nyomdoggálja://

Kimegyek a zöld erdőbe,

Baltát viszek a kezembe'
Belevágom egy nagy fába,
Hogy szakadjon rám az ága.

Ezt az árvát ne bántsátok,
Tiszta szívből sajnáljátok.
Kinek nincsen pártfogója,
Még a szél is jobban fújja.

Édesanyám sok szép szava,
Kit fogadtam, kit nem soha.
Mégfogadnám, de nem mondja,
Mert a fekete föld nyomja.

Jaj, Istenem, hogy megvertél://
De sok bánatot rendtél://

Bánat, bánat, de nehéz vagy,
De kár, hogy a szívemen vagy://
Áj-lá-lá....

Úgy el vagyok keseredve://
Mint a ficfa tekeredve.
Úgy el vagyok búval rakva,
Mint a parlagi rózsafa.
Áj-lá-lá....

Falu végén van egy malom,

Mánatot örölnék azon.
Nekem is van egy bánatom,
Oda viszem, lejártatom.

Falu végén van egy kocsmá,
Jaj, de sokan járnak oda.
Én is oda járogatok,
Minden este ott mulatok.

Árva vagyok, mint a madár,
Ki minden erdőszélen leszáll.
Árvább, mint én senki nincsen,
Csak egy madár dalol nékem.

Árva vagyok, nincsen párom,
De én aztat nem is bánom.
Párom lesz a fakereszttem
Kint a csöndes temetőben.

Száraz fából könnyű hidat csinálni,

Jaj, de bajos szép szeretőt találni.
Mert a szépet minden legény szereti,
De a csúfra még a szemét sem veti.

Zöld erdőben terem a mérges kígyó,
Szép leányból lesz a legénycsábító.
Mert a szépet minden legény szereti,
De a csúfra még a szemét sem veti.

Nekem is volt édesanyám, de már nincs,
Mert elvitte a szegedi nagy árvíz.
Három éve, amióta halászom,
Könnyeimtől még a vizet se látom.

Kihalásztam édesanyám kendőjét,
Zöld selyemmel rávarrattam a nevét.
A közepébe búbánatot varrattam,
Hogy tudják meg, hogy én árván maradtam.

Édesanyám, nem bírok elaludni,

A kapuba' legényt hallok beszélni.
Édesanyám, eresszen ki hozzájá,
Fáj a szívem, majd meghasad utána.

Hadd el, lányom, ráérsz te még kimenni,
Ráérsz te még a legénnyel beszélni.
Tudom, anyám, jól tudom, hogy ráérek,
Azt is tudom, hogy nem sokáig élek.

Édesanyám, a kendőm

Kéreti a szeretőm.
Hadd el, lányom add oda,
Én is úgy adtam oda
Még tizenhat éves koromban.

Nagygazda volt az apám,
Nagy örökség maradt rám.
Hat ökörnek kötele,
Három vasvilla nyele
Szállt a szegény árva fejemre.

Megyek az utcán lefelé,

Senki sem mondja, gyere be.
Csak a kicsi feleségem,
Gyere be, te szerencsétlen.

Árok, árok, de nagy árok,
Nem gondoltam, hogy így járok.
Benne vagyok, benne leszek,
A szerelem rabja leszek.

Nem kell nekem, van már nekem,

Adott Isten, amit kértem,
Szepet adott, jót is adott,
Mibe' szívem megnyugodott://

Kimentem én a szőlőbe,
Ráléptem egy venyigére.
Venyigéről venyigére,
Vágyik szívem a szökére://

Kimentem én a piacra,
Ráléptem egy papirosra,
Papirosról papirosra,
Vágyik szívem a pirosra://

Édesanyám úgy szeretett,
Bölcsőbe tett, úgy rengetett,
Fehér keszkenőbe takart,
Mégis idegennek adott.

Most jövök Gyuláról,

Gyulaféhevárról.
Leesett a három aranypatkó
A lo-, a lovam lábáról.

Csak egy maradt rajta,
Az is kotyog rajta.
Kovácslegény, régi jó barátom,
Szoríts, szoríts egyet rajta.

Látod, babám, látod
Azt a gyufaszálat?
Mikor az a gyufa kivirágzik,
Akkor leszek, babám, párod.

Könnyű nektek, lányok
A paplanos ágyba'.
Jaj, de nehéz a szegény legénynek
Végig tapatni a sárba.

Beteg vagyok nagyon,
Talán meg is halok.
Megátkozott a szeretőm anyja,
Hogy már meg is halok.